

JUDr. Jan Kněžínek, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

Praha. 3. 9. 2018
Č.j. MSP-79/2018-OJD-SPZ/5
Počet listů: 4
Přílohy: 3

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. J.S. – stížnost pro porušení zákona

Příloha:

trestní spis Okresního soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 63 T 30/2015
trestní spis Okresního soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 4 T 42/2014
trestní spis Okresního soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 31 T 165/2012

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného J.S.,

stížnost pro porušení zákona

proti rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 16.11.2016, č. j. 63 T 30/2015 – 373, a to proti té části výroku o vině pod bodem III., v níž byl obv. J.S. uznán vinným přečinem krádeže dle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku, a dále proti té části výroku o vině pod bodem IV., v níž byl obv. J.S. uznán vinným přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku.

Citovaným rozsudkem byl přítom J.S. uznán vinným, že:

- I. „dne 13.10.2008 v Praze, v ulici Pod Bruskou č. 144/7, před hotelem Hoffmeister od poškozeného J.S., vylákal pod smyšlenou záminkou zařízení pohřbu svého bratra a převzetí bratrovi společnosti půjčku ve výši 28.000,- Kč a dne 22.10.2008 na stejném místě půjčku ve výši 12.000,- Kč, přičemž zapůjčené peníze měl vrátit do 24.10.2008, což neučinil a ani to od počátku neměl v úmyslu, vrácení peněz pod různými výmluvami oddaloval a peníze použil pro svoji potřebu, čímž způsobil poškozenému škodu ve výši 40.000,- Kč,
- II. 1) v době od 17.10.2011 do 20.11.2011 na blíže nezjištěném místě prostřednictvím e-mailové komunikace vylákal od poškozeného M.S., pod příslibem provedení zahradnických prací na zahradě rekreačního domu poškozeného v obci Ch., postupně nejméně ve čtyřech případech dne 17.10.2011 částky ve výši 22.000,- Kč a

ve výši 7.000,- Kč, dne 31.10.2011 částku ve výši 17.000,- Kč a dne 20.11.2011 částku ve výši 7.000,- Kč, přičemž sjednané zahradnické práce od počátku neměl v úmyslu provést, získané peníze použil pro své potřeby, a z dlužné částky vrátil pouze 10.000,- Kč, čímž způsobil poškozenému škodu ve výši 43.000,- Kč,

- 2) dne 13.11.2012 v obci Ch. na zahradě domu vylákal od poškozeného P.S., pod záminkou půjčky na realizaci jeho podnikatelské zakázky částku ve výši 36.000,- Kč a dne 26.11.2012 na stejném místě částku ve výši 20.000,- Kč, přičemž půjčku měl vrátit do 10 dnů, což neučinil a ani to od samého počátku neměl v úmyslu, vrácení peněz pod různými výmluvami oddaloval a peníze použil pro svoji potřebu, čímž způsobil poškozeným manželům P.S. a Bc. P.S., škodu ve výši 56.000,- Kč,
- 3) dne 16.3.2012 v Ústí nad Labem – Brná, vylákal od poškozeného Ing. M. P., jako zálohu na položení nového travního koberce na zahradě poškozeného finanční částku ve výši 10.000,- Kč a dne 21.03.2012 za tím stejným účelem finanční částku ve výši 6.500,- Kč, přičemž domluvené práce neprovedl, což od samého počátku neměl v úmyslu a získané peníze použil pro své potřeby, čímž poškozenému způsobil škodu ve výši celkem 16.500,- Kč,
- 4) v době od 13.05.2013 do 05.08.2013 na bližší nezjištěném místě vylákal od poškozené N.B., pod záminkou financování svého podnikání souvisejícího s prodejem jízdních kol a jeho cesty do Velké Británie finanční půjčky, které následně od poškozené převzal, a to dne 13.05.2013 v Ústí nad Labem, na pobočce Komerční banky částku ve výši 160.000,- Kč se splatností do 20.05.2013, dne 24.06.2013 na stejném místě částku ve výši 60.000,- Kč se splatností do 01.07.2014, a dne 05.08.2013 v Ústí nad Labem, v sídle společnosti Schneider Gemsa CZ, s.r.o. poškozenou přesvědčil, aby mu na bankovní účet č. 187797821/0600 zaslala půjčku ve výši 100.000,- Kč se splatností do 12.08.2013, přičemž půjčené finanční prostředky neměl od samého počátku v úmyslu v plné výši vrátit, tyto použil pro své potřeby a z půjček vrátil dne 30.09.2013 pouze částku 5.000,- Kč a dne 01.10.2013 částku 45.000,- Kč, čímž poškozené způsobil škodu v celkové výši 270.000,- Kč,
- 5) v době od 12.09.2013 do 02.01.2014 v Ústí nad Labem, v bytě poškozeného J. P., pod příslibem zhodnocení peněz údajným výhodným nákupem a prodejem jízdních kol od poškozeného postupně nejméně v pěti případech vylákal dne 12.09.2013 částku ve výši 60.000,- Kč se splatností do 20.09.2013, dne 09.10.2013 částku ve výši 10.000,- Kč se splatností do 14.10.2013, v říjnu 2013 několik částek ve výši celkem 8.000,- Kč a 02.01.2014 částku ve výši 1.000,- Kč se splatností do 03.01.2014, přičemž od počátku neměl v úmyslu půjčky vrátit a peníze použil pro svoji potřebu, čímž způsobil poškozenému škodu ve výši 79.000,- Kč,
- 6) v době od 18.04.2014 do 30.04.2014 v Ústí nad Labem – Brná, od poškozeného J. V, vylákal pod záminkou provedení zahradních prací dne 18.04.2014 částku ve výši 2.000,- Kč, dne 22.04.2014 částku ve výši 2.000,- Kč a poté v přesně nezjištěný den v dubnu 2014 částku ve výši 9.000,- Kč, přičemž domluvené práce neprovedl a ani to od samého počátku neměl v úmyslu, získané peníze použil pro své potřeby, čímž poškozenému způsobil škodu ve výši 13.000,- Kč,
- 7) dne 11.05.2014 v Ústí nad Labem – Brná, od poškozeného S.M., vylákal pod záminkou zprostředkování nákupu a prodeje jízdních kol finanční částku ve výši

6.000,- Kč a pod záminkou provedení zahradních prací částku ve výši 2.500,- Kč a dne 12.05.2014 v Ústí nad Labem, v ulici S. vylákal od poškozeného opět pod záminkou zprostředkování nákupu a prodeje jízdních kol částku ve výši 5.000,- Kč, přičemž půjčku měl vrátit do 19.05.2014, což však neučinil a ani to od samého počátku neměl v úmyslu, domluvené práce neprovedl a získané peníze použil pro své potřeby, čímž poškozenému způsobil škodu ve výši 13.500,- Kč,

III. v době od října 2014 do 06. 11. 2014 v Ústí nad Labem – Brná, z garáže, do které měl volný přístup za účelem práce na zahradě domu prováděné na úhradu dluhu, odcizil ke škodě Ing. M.P., nejméně digitální fotoaparát – zrcadlovku zn. Canon včetně objektivu v hodnotě 21.000,- Kč, blesk k fotoaparátu zn. Canon v hodnotě 8.670,- Kč, teleobjektiv 70-300 mm v hodnotě 10.500,- Kč, motorovou pilu nezjištěné značky v hodnotě nejméně 2.000,- Kč, 1 litr motorového oleje do pily v hodnotě 250,- Kč, úhlovou brusku zn. Black & Decker 125 mm v hodnotě 1.215,- Kč, vibrační brusku zn. Bosch v hodnotě 2.450,- Kč, excentrickou brusku v hodnotě 1.883,- Kč, úhlovou brusku v hodnotě 749,- Kč, kompresor zn. Super Boxy v hodnotě 2.023,- Kč, vysavač zn. ETA v hodnotě 699,- Kč, vrtačku nezj. značky v hodnotě 700,- Kč, zastříhávač živého plotu akumulátorový v hodnotě 1.400,- Kč, sadu speciálních vrtáků betonu nezjištěné značky v hodnotě nejméně 500,- Kč, Gola sadu v hodnotě 2.520,- Kč, přímočarou elektrickou pilu v hodnotě 765,- Kč, zalévací teleskopickou tyč v hodnotě 314,- Kč, nabíjecí akusvětlo s LED svítidlem v hodnotě 3.934,- Kč a ruční postřikovač v hodnotě nejméně 100,- Kč, čímž poškozenému způsobil celkovou škodu ve výši nejméně 61.672,- Kč,

IV. v období od června 2003 do 17.11.2014 v Ústí nad Labem ani na jiném místě ničím nepřispěl na výživu svého syna J.S., ač věděl, že je k tomu ze zákona č. 94/1963 Sb., o rodině a od 1.1.2014 ze zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, povinen, přičemž výše vyživovací povinnosti byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem č.j. 17 Nc 122/2004 – 20 ze dne 03.09.2004, který nabyl právní moci dne 06.10.2004, na částku 3.000,- Kč měsíčně, splatnou vždy do každého 20. dne v měsíci předem k rukám matky dítěte M.S., které tak na výživném dluží celkem 412.700,- Kč,“

čímž spáchal

- ad I. přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku,
- ad II. body 1-7) pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku,
- ad III. přečin krádeže podle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku,
- ad IV. přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku,

Za jednání pod bodem I. kvalifikované jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku a dále za sbíhající se přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 29.4.2013 č.j. 31 T 165/2012-55 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16.9.2013 č.j. 6 To 280/2013 – 69, který nabyl právní moci dnem 16.9.2013, byl J. S. odsouzen dle § 206 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl J.S. pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s dozorem.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku pak došlo ke zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 29.4.2013 č.j. 31 T 165/2012-55 ve spojení s rozsudkem

Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16.9.2013 č.j. 6 To 280/2013 – 69, který nabyl právní moci dnem 16.9.2013, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Za jednání pod bodem II. kvalifikované jako pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku a dále za sbíhající se přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku, přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.9.2014 č.j. 4T 42/2014 – 89, který nabyl právní moci dnem 9.10.2014, byl J.S. odsouzen podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl J.S. pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku došlo současně ke zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.9.2014 č.j. 4T 42/2014 – 89, který nabyl právní moci dnem 9.10.2014, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Za jednání pod body III. a IV. kvalifikované jako přečin krádeže podle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku a přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, byl J.S. odsouzen podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl J.S. pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s dozorem.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu pak byla obviněnému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným:

- J.V., částku ve výši 13.000,- Kč
- S.M., částku ve výši 13.500,- Kč
- Ing. M.P., částku ve výši 78.172,- Kč
- J.S., částku ve výši 40.000,- Kč
- Mgr. M.S., částku ve výši 43.000,- Kč
- P.S., částku ve výši 56.000,- Kč
- N.B., částku ve výši 270.000,- Kč
- dědicům po zůstaviteli poškozeném J.P., částku ve výši 78.000,- Kč.

Jde-li o skutek uvedený pod bodem III., pak je zřejmé, že si soud neopatřil všechny potřebné a dostupné důkazy, aby mohl učinit přesvědčivý skutkový a právní závěr o vině J.S..

Ze spisového materiálu totiž vyplynulo, že v přípravném řízení obviněný k tomuto skutku nevypovídal, přičemž u hlavního líčení uvedl, že nic neodcizil. Měl přístup do garáže kvůli náradí. Neví, jak by odnesl všechno to, co vyjmenoval pan P., chodil do práce pěšky. K dotazům dodal, že si dluh odpracoval, vždy ho vyprovázela manželka poškozeného, nic neodnášel.

Poškozený Ing. M.P. se u hlavního líčení vyjádřil k prvému kontaktu s obviněným a ke vzniku dluhu za neodvedenou práci. Vypověděl, že následně si ho našel a domluvili se na tom, že obviněný si u něho dluh odpracuje. Ke konci prací a tedy odpracování dluhu poškozený zjistil, že se mu ztratila GOLA sada a chtěl, aby mu ji obžalovaný vrátil. Obžalovaný u něho pracoval

6 měsíců, měl přístup všude, i do garáže. Pracoval u něho i pan J., který měl také všude přístup. Jen pan S. a J. měli takový volný přístup k jeho věcem. Zjistil pak ztrátu i dalších věcí, které popsal. Poškozený mluvil i o sousedech (bez uvedení jména), kteří obviněného s věcmi, které se mu měly ztratit, viděli. Byl spatřen, jak si odnáší tenisovou raketu a dále také sousedi měli vidět, jak se ztracenou motorovou pilou o dva baráky dále kácí strom. Pan S. žádnou motorovou pilu neměl. Není pravda, že by manželka pana S. doprovázela. Z předmětných věcí nebylo nic vráceno, obviněný podepsal směnku, nebo nějakou dohodu.

Svědka J. J. uvedl, že s obviněným pracoval na zahradě u pana P.. Obžalovaný byl na zahradě déle než on. Doma byla manželka poškozeného, se kterou se on na pracích vždy domlouval. Klíče měl od boudy, kde bylo nářadí. V případě potřeby jim garáž otvírala manželka poškozeného. Svědek se vyjadřoval k nářadí, které bylo v boudě, a k věcem, které viděl v garáži. Obviněný k poškozenému chodil pracovat necelý rok, přes letní sezonu. Než přišel pan S., chodili tam pomáhat nějakí dva studenti, nikdo další tam nedocházel. On sám si všiml, že chybí nářadí, které používal, jako první byla nová benzinová pila. Vyjadřoval se i k tomu, že obviněný nosil větší kabelu. Když se zjistilo, že nějaké věci chybí, tak jej pan P. vyzval, aby s ním šel vedle k sousedovi ob dvě řady, kdy jim soused řekl, že tam pan S. v odpoledních hodinách řezal černožlutou pilou stromy. Černožlutou pilu měl přítom i pan P. a proto usoudil, že mohla být jeho. Svědek pracuje u poškozeného dosud.

Soud v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke skutku pod bodem III. konstatoval, že obhajoba obv. J.S., dle kterého se na pozemku pohybovalo více osob, jež mohly věci odcizit, byla spolehlivě vyvrácena jak výpovědí poškozeného Ing. P., tak výpovědí svědka J..

Jak je patrné z uvedeného, obv. J.S. popřel, že by se dopustil jednání uvedeného pod bodem III., kdy se tak pro závěr o vině jmenovaného stalo klíčové svědectví souseda o tom, že byl obviněný viděn, jak pracuje s pilou podobnou té, která se ztratila poškozenému. Soud se však v tomto případě spokojil toliko s výpovědí poškozeného, resp. svědka J., kteří se o dané skutečnosti dozvěděli od souseda a kteří tak v tomto ohledu vypovídali již jen z doslechu, namísto toho, aby si obstaral původní důkaz a vyslechl přímo dotyčného souseda.

Současně je též třeba okresnímu soudu vytknout, že časově umístil spáchání trestného činu uvedeného pod bodem III. do doby od října 2014 do 6. 11. 2014, aniž by ve svém rozhodnutí blíže odůvodnil, jak k tomuto časovému rozpětí dospěl.

Období, do kterého spadá spáchání skutku uvedeného pod bodem III., má přítom stěžejní význam pro posouzení otázky, zda by také ohledně tohoto skutku nepřipadalo v úvahu uložení souhrnného trestu ve vztahu k věci Okresního soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 4 T 42/2014.

Při hlavním líčení dne 29. 8. 2016 obviněný S. vypověděl, že pro pana P. pracoval 3 měsíce někdy v roce 2014, při témže hlavním líčení pak poškozený Ing. M.P. toliko zmínil, že J. S. u něj pracoval asi 6 měsíců.

U hlavního líčení konaného dne 16. 11. 2016 vypověděl J. J., zaměstnanec Ing. P., o tom, že obviněný S. docházel k Ing. P. dva, možná tři roky zpět, nějaké 3 měsíce přes letní sezonu.

Při hlavním líčení dne 16. 11. 2016 byl čten jako listinný důkaz spis Okresního soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 4 T 42/2014, z jehož obsahu mimo jiné vyplynulo, že v této trestní věci byl J.S. uznán vinným ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b) , odst. 3 tr. zákoníku a dále ze spáchání přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2

tr. zákoníku, kterých se dopustil dne 14.2.2014 v domě svých rodičů. Odsuzující rozsudek byl vyhlášen dne 1. 9. 2014.

Ačkoliv se tedy vyslechnuté osoby k předmětné době vyjadřují pouze neurčitě, nalézací soud příslušné svědky nevyzval, aby potřebný časový údaj zpřesnili.

Porušení zákona spatřuji rovněž v tom, že soud uznal obv. J.S. vinným také ze spáchání skutku uvedeného pod bodem IV. a kvalifikovaného jako přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, ačkoliv nebylo spolehlivě prokázáno, že by se obviněný tohoto jednání skutečně dopustil.

Obviněný J.S. u hlavního líčení dne 29.8.2016 uvedl, že za něj výživné platili rodiče, s nimiž byl na tomto dohodnut. Pak byl ve výkonu trestu a tak peníze posílal. Dále vypověděl, že se rodiče s jeho bývalou manželkou dohodli na podání trestního oznámení s ohledem na to, co způsobil.

V tomtéž hlavním líčení byla jako svědkyně vyslechnuta M.S., bývalá manželka obviněného a matka jeho dítěte. Tato potvrdila měsíční hrazení částky 2.000,- Kč až 3.000,- Kč od rodičů obviněného, kteří jí chtěli pomoci. Dle svědkyně ale neplnili vyživovací povinnost za obviněného. Na soud se neobrátila dřív proto, že mívala solidní plat a tak to neřešila, navíc syn nastoupil do Prahy na soukromou školu. Také nechtěla dělat zle obviněnému ani jeho rodičům. Nyní již rodiče obviněného dávají peníze přímo synovi. Když byl obviněný ve výkonu trestu, tak výživné hradil. Nakonec svědkyně uvedla, že obviněnému nechce škodit, peníze by měl z morálního hlediska uhradit rodičům. Dle svědkyně nebyla učiněna dohoda o tom, že výživné budou za obviněného platit rodiče.

Jak vyplývá z listinných důkazů shromážděných v přípravném řízení, podala M.S. dne 17.5.2014 na J. S. trestní oznámení s tím, že výživné na syna neplatil nikdy.

Z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 3.9.2004, č.j. 17 Nc 122/2004 – 20, se podává, že nezl. J.S., se svěruje do výchovy matky a že se otec od 1.9.2004 zavazuje přispívat na výživu nezletilého částkou 3.000,- Kč měsíčně k rukám matky, stejně tak i po rozvodu.

Ze zprávy Vězeňské služby ČR je zřejmé, že při nástupu do výkonu trestu odnětí svobody nahlásil obviněný také vyživovací povinnost k synovi, od 10.12.2014 byl pak ve výkonu trestu odnětí svobody pracovně zařazen.

Jak již bylo zmíněno shora, při hlavním líčení dne 16. 11. 2016 se jako listinný důkaz četl spis Okresního soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 4 T 42/2014, z něhož vyplynulo, že otec obviněného A.S. při hlavním líčení v této věci dne 30. 6. 2014 uvedl, že syn má 15ti letého kluka, že na něj platili 3.000,- Kč měsíčně alimenty a že další trestní oznámení bude podávat bývalá manželka obviněného.

Soud tedy své skutkové závěry zjevně učinil pouze na základě výpovědi svědkyně M. S., načež se nikterak nezabýval obhajobou obviněného v tom směru, že za něj měli výživné platit jeho rodiče a že se bývalá manželka s rodiči dohodla na trestním oznámení poté, co je vykradl.

Dle judikatury Nejvyššího soudu (srov. R 10/1977) nejde o splnění vyživovací povinnosti a nárok vůči povinnému nezaniká, jestliže oprávněná osoba obdržela výživné a zaopatření jinak než plněním povinného. Například dítěti se dostane výživné ve formě příspěvku na výživu od

státu (§ 101 odst. 1 ZOR; § 32 zák. č. 111/2016 Sb., o pomoci v hmotné nouzi) nebo plněním třetí osoby, které tato poskytla bez součinnosti s povinným (např. rodiče přispívají své dceři na výživu dítěte, na které jeho otec výživné neplatí).

Pokud by tedy bylo pravdivé tvrzení obviněného o tom, že se na placení výživného s rodiči domluvil, pak by bylo třeba považovat vyživovací povinnost obviněného v rozsahu rodiči uhrazených částek za splněnou.

Výpověď obviněného ohledně domluvy s jeho rodiči a dále též ohledně iniciativy rodičů vůči M.S., aby na něj tato podala kvůli tomu, že je vykradl, trestní oznámení, přitom vyznívá vcelku logicky a tedy i věrohodně, zatímco výpověď M.S. k tomu, proč na obviněného nepodala trestní oznámení již dříve, příliš přesvědčivě nepůsobí.

Soud měl tedy v předmětné věci provést výslech rodičů obviněného, event. v současné době i zletilého syna obviněného, a to nejen vzhledem k popsáním okolnostem, ale též vzhledem k tomu, že se zde mělo jednat o dohodu mezi obviněným a jeho rodiči, kdy tak výpověď rodičů představuje oproti výpovědi M.S. původní důkaz, jemuž je třeba dát vždy přednost.

Evidentně nepravdivé bylo tvrzení oznamovatelky M.S., že obviněný výživné na syna neplatil nikdy, když nejméně v průběhu výkonu trestu odnětí svobody tak nepochybně činil.

Podle § 1 odst. 1 tr. řádu je účelem trestního řádu upravit postup orgánů činných v trestním řízení tak, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Základním předpokladem spravedlivého potrestání pachatele trestného činu je respektování všech práv obviněného. K tomu přispívá i povinnost orgánů činných v trestním řízení postupovat podle § 2 odst. 5 tr. řádu za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem v trestním řádu stanoveným i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. Uvedená povinnost orgánů činných v přípravném řízení, objasňovat stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, se ale vztahuje také na řízení před soudem.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu, orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhnout a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu, orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle ustanovení § 196 odst. 1 tr. zákoníku, kdo neplní, byť i z nedbalosti, svou zákonnou povinnost vyživovat nebo zaopatřovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok.

Jak je patrné ze shora popsaného, Okresní soud v Ústí nad Labem se těmito zákonnými ustanoveními důsledně neřídil, nezjistil skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti a v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci samé, a proto **navrhují, aby Nejvyšší soud České republiky:**

- I. Podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 16.11.2016, č. j. 63 T 30/2015 – 373, byl v části výroku o vině pod bodem III. a pod bodem IV. v neprospěch obviněného J.S. porušen zákon v § 2 odst. 5, 6 tr. řádu ve vztahu k ust. § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku a ve vztahu k ust. § 196 odst. 1 tr. zákoníku;
- II. podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadenou část výroku o vině pod bodem III. a pod bodem IV. rozsudku zrušil a dále zrušil tu část výroku o trestu, v níž byl J.S. odsouzen podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let se zařazením pro jeho výkon podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice s dozorem, jakož i tu část výroku o náhradě škody, mající svůj podklad ve výroku o vině pod bodem III., a dále aby zrušil všechna další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
- III. podle § 270 odst. 1 tr. řádu přikázal Okresnímu soudu v Ústí nad Labem, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [3 Tz 37/2018](#)